

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016. ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ιούδα αποστόλου Του θαδδαίου ή λεββαίου, και Ιούδα αποστόλου Του θεαδέλφου.
Ζωσίμου μάρτυρος, Παΐσιου οσίου Του μεΐαλου.
Έτος 9^ο Τεύχος 390

«ΝΥΝ ΤΟ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΣΑΡΚΑ ΕΚΚΕΧΥΤΑΙ»

Η μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής, την οποία η Εκκλησία μας εορτάζει και πανηγυρίζει λαμπρά, φέρνει στη σκέψη όλων ημών των πιστών το τρίτο Πρόσωπο της Τριαδικής Θεότητας, το Πνεύμα το Άγιο, τον Παράκλητο κι' αυτό διότι, το Θείο Αυτό Πρόσωπο είναι ο πρωτοστάτης αυτής της εορτής. Η κάθοδος Του στον κόσμο την ευλογημένη εκείνη ημέρα της Πεντηκοστής, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ (Πράξ.2:1) σήμανε μια νέα εποχή για την πορεία του κόσμου και την ιστορία της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους.

Για τον πολύ κόσμο και δυστυχώς και για πολλούς πιστούς ο Κύριος και Θεός μας Άγιον Πνεύμα είναι ο «μεγάλος άγνωστος» και λίαν δυσχερής η κατανόησή Του. Δεν είναι άμοιρη ευθυνών, βεβαίως, η δυτικής εμπνεύσεως εικονογραφία της Αγίας Τριάδος, η οποία παρουσιάζει τον Θεό Παράκλητο με τη απαράδεκτη πτηνομορφική παράσταση, με συνέπεια να μην εκλαμβάνεται Αυτός, από τους μη έχοντας θεολογική παιδεία και εκκλησιαστική συνείδηση, ως θείον Πρόσωπο, αλλά ως μια απλή συμβολική παράσταση κάποιας αφηρημένης δυνάμεως του Θεού. Επί τη ευκαιρία είναι ανάγκη, η εν λόγω εικονική παράσταση της Αγίας Τριάδος να αποσυρθεί από την ορθόδοξο λατρεία και να αντικατασταθεί από την συμβολική παράσταση των τριών αγγελικών μορφών, της Φιλοξενίας του Αβραάμ. Αυτή είναι η γνήσια ορθόδοξη εικονογράφηση του Τριαδικού Θεού.

Το Άγιον Πνεύμα δεν είναι κάποια απρόσωπη δύναμη του Θεού, όπως βλάσφημα δίδασκαν και διδάσκουν οι ανά τους αιώνες πνευματομάχοι αιρετικοί. Είναι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, Θεός αληθινός, διότι μετέχει της θείας ουσίας ισότιμα με τον Πατέρα και τον Υιό. Είναι επίσης πρόσωπο αληθινό, προσωπικότητα ενσυνείδητη, έχοντας τη δική Του υποστατική ιδιότητα, η οποία Τον καθιστά ξεχωριστή και μοναδική προσωπικότητα, χωρίς να συγχέεται με τα άλλα πρόσωπα της Θεότητας. Σύμφωνα με την βιβλική διδασκαλία, η οποία κατανοήθηκε ορθώς μόνο μέσα στην Εκκλησία, το προσωπικό υποστατικό ιδίωμα του Κυρίου Παρακλήτου, τον Οποίο τον καθιστά μοναδικό, είναι η αΐδια εκπόρευσή Του από τον Πατέρα.

Η αιρετική προσθήκη από την παπική ετεροδοξία της βλάσφημης διδασκαλίας της εκ και του Υιού εκπορεύσεως Του (Filioque), αποτελεί σοβαρή εκτροπή από την βιβλική και αγιοπατερική διδασκαλία της αρχέγονης Εκκλησίας και ανατροπή της χριστιανικής πίστεως περί υποστατικών ιδιωμάτων των Θείων Προσώπων της Αγίας Τριάδος. Η φράγκικη αυτή σοβαρή κακοδοξία, η οποία ενσωματώθηκε αυθαίρετα στο Σύμβολο της Πίστεως το 1019, από την παπική εκκλησία και έγινε πίστη της, αποτελεί την κυριότερη αιτία του σχίσματος του 1054 και το σοβαρότερο σημείο τριβής των σχέσεων της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και του παπισμού. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως οι Δυτικοί εμάς τους ορθοδόξους μας θεωρούν αιρετικούς, διότι απορρίπτουμε την διδασκαλία του Filioque!

Οι μετά το σχίσμα Πατέρες, Ομολογητές και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας μας, με προεξάρχοντες τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, τον Άγιο Μάρκο Εφέσου τον Ευγενικό, τον Γεώργιο Σχολάριο και άλλους πολλούς, έδωσαν τιτάνιους αγώνες κατά αυτής της αιρετικής διδασκαλίας, διότι θεωρήθηκε ως μια ακόμα σοβαρή τριαδολογική κακοδοξία, η οποία βεβηλώνει (το σχετικώς αποκεκαλυμένο) μυστήριο της υπάρξεως του Τριαδικού Θεού. Επιγραμματικά αναφέρουμε ότι η αιρετική πίστη του Filioque καταργεί την μοναρχία της Θεότητας και δημιουργεί δύο αρχές στην Αγία Τριάδα. Συγχέει το προσωπικό υποστατικό ιδίωμα του Πατρός, περί της εκπορεύσεως του Πνεύματος, με αυτό του Υιού και υποβιβάζει τη θέση του Αγίου Πνεύματος, ως προς την ισότιμη υπαρχή Του στη Θεότητα, ως δήθεν πρόσωπο υπηρετούντος την θέληση του Πατρός και του Υιού! Αυτό σημαίνει ότι η κακοδοξία αυτή, η οποία δυστυχώς συντηρείται επιδεικτικά από τους παπικούς, έχει τεράστιες σωτηριολογικές επιπτώσεις στο ανθρώπινο γένος και αποτελεί το σημαντικότερο εμπόδιο επαναπροσέγγισης Ορθοδοξίας και δυτικών ετεροδόξων.

Το Άγιον Πνεύμα ήταν πάντοτε παρόν, μαζί με τα άλλα δύο Θεία Πρόσωπα της Τριάδος, στην διαδικασία της δημιουργίας του κόσμου και την επεργασία της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους. «Πνεύμα Κυρίου πεπλήρωκε την οικουμένην» (Σοφ.Σολ.1:7). Είναι το Πνεύμα του Θεού (Ματθ.12:28), το Οποίο επισκιάζει, διαπερνά και ζωογονεί τα πάντα. Τακτοποιεί και ωραιοποιεί την δημιουργία του Θεού. «Εξαποστελείς το πνεύμα σου, και κτισθήσονται, και ανακαινιείς το πρόσωπον της γης» αναφωνεί ο ψαλμωδός (Ψαλμ.103:30). Το «Πνεύμα του Κυρίου» (Πράξ.5:9) μεταμορφώνει ανθρώπινες προσωπικότητες της προχριστιανικής αρχαιότητας ώστε να γίνουν όργανα της θείας βουλήσεως για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους, όπως οι προφήτες, οι οποίοι έγιναν οι διαμηνυτές του θελήματος του Θεού στον κόσμο (Πράξ.28:25, Εβρ.1:1).

Η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού έγινε τη συνεργεία του Αγίου Πνεύματος. «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι» (Λουκ.1:35) ανήγγειλε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στην Θεοτόκο τη στιγμή του Ευαγγελισμού Της και «Το γαρ εν αυτή (τη Παρθένω) γεννηθέν εκ Πνεύματος εστίν Αγίου» (Ματθ.1:20) διαβεβαίωσε ο άγγελος Κυρίου στον Ιωσήφ. Το Άγιον Πνεύμα αναπαύεται στο Χριστό (Ησ.61:1), παρίσταται στην Βάπτισή Του για την επιβεβαίωση της μεσσιανικής Του ιδιότητας (Ματθ.3:15). Τον στηρίζει ως άνθρωπο στο έργο της σωτηρίας του κόσμου (Ματθ.4:1). Μέσω του Πνεύματος του Κυρίου ευαγγελίζεται τους πτωχούς, ιατρεύει τους ασθενείς, κηρύσσει την ελευθερία στους αιχμαλώτους και δίνει την ανάβλεψη των τυφλών (Λουκ.4:18). «Εν Πνεύματι Θεού» διώχνει τα δαιμόνια (Ματθ.12:28). Το Άγιον Πνεύμα είναι ο σύνδεσμός Του με τον Πατέρα (Λουκ.10:21).

Ο Παράκλητος, «το Πνεύμα της αληθείας», θα γίνει ο συνεχιστής του απολυτρωτικού έργου του Χριστού «εις τον αιώνα» (Ιωάν.14:15). Αυτός θα πάρει τη θέση Του στο έργο της σωτηρίας, «εάν δε πορευθώ, πέμψω αυτόν (τον Παράκλητον) προς ημάς και ελθών εκείνος ελέγξει τον κόσμον περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. όταν έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμάς εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιωάν.16:7,13) διαβεβαίωσε ο Χριστός τους μαθητές Του, λίγο πριν το εκούσιο πάθος Του. Σε ερώτηση των μαθητών προς τον Κύριο Ιησού Χριστό, μετά την ανάστασή Του: «Κύριε εν τω χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τω Ισραήλ;», τους απάντησε πως «ουχ υμών γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ

έθετο εν τη ίδια εξουσία, αλλά λήψεσθε δύναμιν επελθόντος του Αγίου Πνεύματος εφ' υμάς, και έσεσθέ μοι μάρτυρες εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης» (Πράξ.1:6-8-). Με την έμμεση αυτή απάντησή Του ο Κύριος δήλωνε πως η Βασιλεία του Θεού είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία Του. Η αγία ημέρα της Πεντηκοστής είναι η απαρχή μιας νέας εποχής, της εσχατολογικής, η οποία θα περατωθεί με το τέλος της ανθρώπινης ιστορίας.

Η ευλογημένη επαγγελία του Χριστού πραγματοποιήθηκε την αγία αυτή ημέρα. Πενήντα ημέρες μετά τη λαμπροφόρο Ανάστασή Του, το Πανάγιο Πνεύμα κατήλθε στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, όπου «ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό» συνηγμένοι οι άγιοι Απόστολοι (Πράξ.2:1). Ο ερχομός Του ήταν κάτι σαν «εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας» και η ορατή παρουσία Του ήταν ως «γλώσσαι ωσει πυρός», το Οποίον «εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών (των μαθητών)» (Πράξ.2:3-4). Σύμφωνα με τον θεόπνευστο συγγραφέα του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων, το «Ευαγγέλιον του Πνεύματος», όπως αποκαλείται αυτό, μεταμόρφωσε κυριολεκτικά τους αγράμματους μαθητές σε νέες δυναμικές προσωπικότητες, με πρώτο ορατό σημείο το φαινόμενο του «λαλείν ετέραις γλώσσες καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς αποφθέγγεσθαι» (Πράξ.2:4), εκπληρώνοντας την θαυμαστή προφητεία του Ιωήλ, πως στους έσχατους καιρούς θα γίνει η έκχυσις των δωρεών του Αγίου Πνεύματος «επί πάσαν σάρκαν» σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, υπερνικώντας το εμπόδιο της γλωσσικής και οποιασδήποτε άλλης διαφοράς (Ιωήλ,3:1). Έτερο από φαινόμενο της προσωπικής μεταμορφώσεως των Αποστόλων υπήρξε η θαρραλέα ομιλία του Πέτρου προς τους εκστατικούς, μπροστά στο παράδοξο φαινόμενο, όχλους της Ιερουσαλήμ (Πραξ.2:1436). Το αποτέλεσμα ήταν συγκλονιστικό. Ο εμπνευσμένος από το Πνεύμα του Θεού λόγος του κορυφαίου αποστόλου «κατενύγησε την καρδίαν» των όχλων (Πράξ.2:37) με αποτέλεσμα ευθύς αμέσως να ζητούν από τους αποστόλους: «τι ποιήσομεν άνδρες αδελφοί!». Ο Πέτρος τους προέτρεψε: «μετανοήσατε, και βαπτισθήτω έκαστος υμών επί το ονόματι Ιησού Χριστού εις άφεςιν αμαρτιών, και λήψεσθε την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος». Εκείνοι «ασμένως αποδεξάμενοι τον λόγον αυτού εβαπτίσθησαν, και προσετέθησαν τη ημέρα εκείνη ψυχαί ωσει τρισχίλιαι» (Πράξ.2:37-41). Έτσι γεννήθηκε το ορατό επί γης στρατευόμενο μέρος της Εκκλησίας του Θεού. Η αγία Πεντηκοστή θεωρείται ως η εν Αγίω Πνεύματι γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας μας!

Η Αγία μας Εκκλησία είναι, σύμφωνα με την βιβλική θεολογία, το σώμα του Χριστού και Αυτός η κεφαλή του σώματος (Εφεσ.5:23) Το Άγιο Πνεύμα είναι η ψυχή του εκκλησιαστικού αυτού σώματος. Όπως στο φυσικό ανθρώπινο σώμα η ψυχή ζωοποιεί το σώμα, τι ίδιο και η παρουσία του Παρακλήτου ζωοποιεί την Εκκλησία, κάνει το εκκλησιαστικό σώμα εύρωστο, δυνατό και αθάνατο. Αυτό σημαίνει ότι τα μέλη του σώματος, οι πιστοί (Α' Κορ.12:12), ζούμε, μέσα στην Εκκλησία, χάρις στο ενοικούν σε Αυτή Πνεύμα του Θεού, την όντως ζωή. Μέσα σε αυτή υπάρχουμε, τρεφόμαστε με ουράνια τροφή, κεχαριτωνόμαστε, αγιαζόμαστε, σωζόμαστε και θεωνόμαστε. «Η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδιας ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ημίν» (Ρωμ5:5) διακηρύττει ο απόστολος Παύλος.

Ο απόστολος των Εθνών τονίζει επίσης κατηγορηματικά πως «Ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν ει μη'ν Πνεύματι Αγίω» (Α' Κορ.12:3). Αυτό σημαίνει πως ο Θεός Παράκλητος είναι πλέον ο κύριος της Εκκλησίας και του κόσμου, μετά την Ανάληψη του Χριστού. Αυτός μας κάνει γνωστό τον Λυτρωτή μας Ιησού Χριστό και ενεργοποιεί το σωτήριο έργο Του σε κάθε άνθρωπο, που θέλει να σωθεί. Κατά συνέπεια, όχι μόνο η άρνηση του απολυτρωτικού έργου του Χριστού, αλλά και η άρνηση της συμμετοχής του Αγίου Πνεύματος στη λυτρωτική διαδικασία του κόσμου, αποτελεί πρωταρχική αιτία απώλειας της σωτηρίας πολλών.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο εκδηλώνεται ποικιλότητα, με «διαιρέσεις χαρισμάτων», με «διαιρέσεις διακονιών», με «διαιρέσεις ενεργημάτων» (Α' Κορ.12:4-6), με καρποφορία πνευματικών καρπών (Γαλ.5:22). Κάθε αγαθό και δωρεά που δίνεται στους

ανθρώπους είναι προϊόν του Αγίου Πνεύματος. Σε κάθε άνθρωπο «δίδεται η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον» αυτού (Α' Κορ.12:7)

Το Άγιο Πνεύμα μοιράζει χαρίσματα στους πιστούς τα οποία είναι χρήσιμα για τη σωτηρία τη δική τους, αλλά και για το σωστικό έργο της Εκκλησίας. Σε άλλον «δίδεται λόγος σοφίας, άλλω δε λόγος γνώσεως κατά το αυτό Πνεύμα, ετέρω δε πίστις εν τω αυτό Πνεύματι, άλλω δε χαρίσματα ιαμάτων εν τω αυτό Πνεύματι, άλλω δε ενεργήματα δυνάμεων, άλλω δε προφητεία, άλλω δε διακρίσεις πνευμάτων, ετέρω δε γένη γλωσσών, άλλω δε ερμηνεία γλωσσών. Πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται» (Α' Κορ.12:8-11).

Το Άγιο Πνεύμα μοιράζει διακονίες στο λαό του Θεού, οι οποίες υπάρχουν για να διακονούν καθολικά τις πνευματικές και υλικές ανάγκες του, εις τρόπον ώστε να ζει ο πιστός αποκλειστικά μέσα στην χάρη του Θεού και να μην έχει ανάγκη από τα «σκύβαλα» του κόσμου (Φιλιπ.3:8). Η Εκκλησία του Θεού υπάρχει για να μεταλλάσσει ολοκληρωτικά και καθολικά τον άνθρωπο της αμαρτίας και της φθοράς σε νέα αναγεννημένη και χαριτωμένη ύπαρξη. Πρώτ' απ' όλα το «Πνεύμα το Άγιον έθετο επισκόπους ποιμαίνειν την Εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού» (Πραξ.20:28). Ακολουθως όρισε «εν τη Εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα δυνάμεις, είτα χαρίσματα ιαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσών» (Α' Κορ.12:28). Επίσης το Πνεύμα του Θεού «έδωκε τους μεν τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ευαγγελιστάς, τους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς καταρτισμόν των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού» (Εφ. 4:11-12).

Το Άγιο Πνεύμα καρποφορεί στις καρδιές των πιστών υπέροχους και σπανίους πνευματικούς καρπούς, ως αποτέλεσμα επίπονης καλλιέργειας. Ο θεόπνευστος απόστολος αφού αναφέρει τα βδελυρά έργα τη σαρκός, τα οποία είναι οι καρποί της αμαρτίας, παραθέτει στη συνέχεια του καρπούς του Πνεύματος, οι οποίοι είναι «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ.5:22-23). Οι καρποί της σαρκός καταδεικνύουν τον άνθρωπο της πτώσεως, της αμαρτίας και της φθοράς, οι δε καρποί του Πνεύματος φανερώνουν, «ως πόλις επάνω όρους κειμένη» (Ματθ.5:14), τον αναγεννημένο εν Χριστώ άνθρωπο της χάριτος και της σωτηρίας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας είχε πει πως «εκ γαρ του καρπού το δένδρον γινώσκεται» (Ματθ.12:33), έτσι και ο πνευματικός αναγεννημένος άνθρωπος ξεχωρίζει από τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που είναι στολισμένος.

Το Άγιο Πνεύμα συνεχίζει το απολυτρωτικό έργο του Χριστού μας μετά την εις Ουρανούς Ανάληψή Του. Αυτός διαχέει τις άκτιστες δωρεές του Θεού στους ανθρώπους και ολόκληρη τη δημιουργία. Αυτός είναι ο πραγματικός τελετουργός των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας μας, μέσω των οποίων οι πιστοί αγιαζόμαστε και σωζόμαστε. Αυτός καθιστά τους λειτουργούς της Εκκλησίας μας κεχαριτωμένα όργανά Του, για την επιτέλεση του σωστικού έργου του λαού του Θεού. Αυτός εμπνέει πνεύματα προφητείας και σοφίας. Αυτός διαφυλάσσει την Εκκλησία από τις επιβουλές των οργάνων της πλάνης και του ψεύδους (Ιωάν.16:13). Αυτός μοιράζει χαρίσματα στους πιστούς (Α' Κορ.12:4) και πραγματοποιεί την υιοθεσία μας στο Θεό (Γαλ.4:6). Αυτός συγκροτεί όλον τον θεσμό της Εκκλησίας (Λουκ.24:49).

Η παρουσία λοιπόν του Κυρίου μας Παρακλήτου στην Εκκλησία είναι τόσο σημαντική ώστε «Ει μη Πνεύμα παρήν, ουκ αν συνέστη η Εκκλησία» τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος (Ε.Π.50,459). Χάρις στην παρουσία Εκείνου βιώνουμε το μυστήριο της Βασιλείας του Θεού και γευόμαστε τις ακένωτες σωτήριες δωρεές Του. «Είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες' αύτη γαρ ημάς έσωσεν». Δεν έχουμε παρά να κλείνουμε γόνυ λατρείας και προσκυνήσεως προς Αυτόν και να Του ζητήσουμε έτι φωτισμό γνώσεως και ψυχοσωματική κάθαρση από κάθε ρύπο αμαρτίας.